

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **P. J.**
bytem X
zastoupeného Mgr. Robertem Scigielem,
advokátem se sídlem Ptašinského 311/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. 7. 2019, č. j. MPSV-2019/90276-421/1

takto:

- I. Žaloba se **zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky –

krajské pobočky v Jihlavě (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „úřad práce“) ze dne 11. 3. 2019, č. j. TRA-673/2019-6 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že se žalobce vyřazuje z evidence uchazečů o zaměstnání podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 13. 4. 2020, a to z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti bez vážných důvodů v § 5 písm. c) tím, že nejpozději do 8 kalendářních dnů neoznámil úřadu práce osobně nebo písemně důvody, pro které se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný shrnul ve svém rozhodnutí průběh předchozího řízení.
4. Žalobce byl na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 5. 4. 2017 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. Dne 31. 1. 2018 byl žalobci stanoven termín k dostavení se na úřad práce na den 8. 3. 2018 v 8:50 hodin, což stvrdil svým podpisem v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání. Ve stanoveném termínu se žalobce nedostavil. Dne 20. 4. 2018 bylo doručení písemného oznámení žalobci zahájeno správní řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce, kterého se dopustil tím, že se ve stanoveném termínu nedostavil na úřad práce a svoji účast neomluvil ve lhůtě stanovené v ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti nejpozději do 8 kalendářních dnů. Dne 26. 4. 2018 se žalobce dostavil na úřad práce a uvedl, že ve stanoveném termínu se nemohl dostavit ze zdravotních důvodů a nevěděl, že má povinnost se omluvit, neboť se domníval, že bude vyzván k dostavení se v náhradním termínu. Do dne 10. 5. 2018 přislíbil žalobce doložit lékařskou zprávu, dne 10. 5. 2018 telefonicky úřadu práce sdělil, že lékařské zprávy doloží do 17. 5. 2018. Dne 15. 5. 2018 žalobce úřadu práce prostřednictvím veřejné datové sítě zaslal zprávu o ambulantním vyšetření ze dne 30. 1. 2018 pro zhmoždění ramene a paže s doporučením rehabilitací. Dále doložil potvrzení Nemocnice Třebíč ze dne 14. 5. 2018, že byl celkem 8x ošetřen na rehabilitační ambulanci v době od 1. 2. 2018 do 9. 5. 2018, přičemž ošetřen byl i dne 8. 3. 2018. Dne 20. 6. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. TRA-1261/2018-6 ze dne 19. 6. 2018, kterým žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání, proti tomuto rozhodnutí bylo podáno včasné odvolání. Žalovaný rozhodnutím č. j. MPSV-2018/159089-421/1 ze dne 27. 9. 2018 rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání zrušil a věc vrátil úřadu práce k novému projednání z důvodu, že úřad práce nezjistil stav věci tak, aby o něm nebylo důvodných pochybností, když nebylo dostatečně prokázáno, že by žalobci v dostavení se na úřad práce nezabránil vážný důvod zohlednitelný dle ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. V novém projednání se úřad práce dále měl zabývat otázkou, zda žalobce splnil oznamovací povinnost uchazeče o zaměstnání dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. V novém řízení úřad práce vyzval Nemocnici Třebíč, v jakém čase proběhlo ošetření žalobce dne 8. 3. 2018. Úřadu práce bylo sděleno, že žalobce byl v rehabilitační ambulanci dne 8. 3. 2018 ošetřen v době od 8:00 do 9:00 hodin. Dne 16. 11. 2018 bylo úřadu práce doručeno písemné vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že

informoval úřad práce o své nepřítomnosti telefonicky a omluvil se, a žádal o zpětné zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 20. 3. 2019 vydal správní orgán I. stupně výše označené prvostupňové rozhodnutí. V rozhodnutí konstatoval, že žalobci zabránil vážný důvod v dostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu dne 8. 3. 2018, avšak tento vážný důvod oznámil úřadu práce až při ústním jednání dne 26. 4. 2018 a nesplnil tak povinnost oznámit úřadu práce osobně nebo písemně důvody, pro které nebyl schopen se dostavit na úřad práce ve stanoveném termínu v zákonem stanovené lhůtě, tj. nejpozději do 8 kalendářních dnů. Žalobcem tvrzené telefonické oznámení nevyplývá ze spisové dokumentace a dále je v rozporu s vyjádřením žalobce na ústním jednání ze dne 26. 4. 2018, ve kterém uvedl, že nevěděl, že má povinnost se omluvit a že si myslel, že bude vyzván k dostavení se v náhradním termínu. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání.

5. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ztotožnil se se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce nesplnil svou oznamovací povinnost v zákonem stanovené lhůtě, a to bez prokázání vážného důvodu. O předmětné oznamovací povinnosti byl žalobce prokazatelně poučen úřadem práce při zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, měj si jí být tudíž vědom.
6. K námitce, že žalobce informoval žalovaného telefonicky, konstatoval žalovaný, že nebylo nijak prokázáno, že by žalobce ve lhůtě 8 kalendářních dnů ode dne nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu úřad práce jakkoliv kontaktoval, a to ani telefonicky. Po stanoveném termínu 8. 3. 2018 až do 26. 4. 2018 žádný kontakt ze strany žalobce nevyplývá ze spisové dokumentace. Žalobce ani netvrdil, kdy konkrétně měl úřadu práce vážný důvod nedostavení se telefonicky oznámit, ani na podporu svého tvrzení nenavrhl žádný důkaz.
7. Ohledně námítky, že nebylo možno dříve zajistit doklad o rehabilitaci, uvedl žalovaný, že povinností žalobce bylo pouze ve lhůtě 8 kalendářních dnů oznámit vážný důvod, který mu zabránil v nedostavení se, nikoli v této lhůtě předložit doklad tento důvod prokazující.
8. Neobstála dále ani námitka ohledně nedostatečného poučení a vadné informace zaměstnankyně úřadu práce podané telefonicky či špatného porozumění se žalobcem. Žalobce byl poučen řádně a dostatečně při vstupu do evidence uchazečů o zaměstnání, ani nebylo prokázáno, že by žalobci byla zaměstnankyní úřadu práce podána v průběhu jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání vadná informace.
9. Žalovaný nemohl přihlídnout ani k následnému oznámení a doložení vážného důvodu žalobcem. Žalobce měl vážný důvod oznámit do 16. 3. 2018, z této lhůty nepřipouští zákon o zaměstnanosti kromě prokázání vážných důvodů, které by ve splnění oznamovací povinnosti objektivně zabránily, žádnou výjimku. Oznámení vážného důvodu až dne 26. 4. 2018, případně doložení dokladu o rehabilitacích dne 15. 5. 2018, již nemůže být považováno za splnění oznamovací povinnosti stanovené v ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Nebyl tedy prokázán zákonný vážný důvod, kterým by bylo možno jednání žalobce ospravedlnit, a úřad práce postupoval v souladu se zákonem o zaměstnanosti, když žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání.

III. Žaloba

10. Žalobce měl předně za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí špatně aplikoval ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, kde namísto tohoto ustanovení měl použít ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, které je speciálním k ustanovení § 27 odst. 2. Žalovaného mohlo zmást to, že se žalobce nedostavil ve sjednaný termín schůzky dne 8. 3. 2018 v 8:50 hodin na úřad práce, potom by se nabízelo použití právě ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobce však byl podroben ambulantnímu vyšetření z důvodu zhmoždění ramene a paže s doporučením rehabilitací, a to v období od 1. 2. 2018 až do 9. 5. 2018, přičemž ošetření dne 8. 3. 2018 proběhlo v návaznosti na úraz ze dne 30. 1. 2018. Potom je tedy nutné použít speciální ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, které na rozdíl od obecného ustanovení § 27 odst. 2 počítá s ošetřením ve zdravotnickém zařízení a notifikační lhůta počíná běžet dnem vydání potvrzení o ošetření.
11. Ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti podle žalobce počítá s tím, že uchazeč o zaměstnání nebude schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu ošetření ve zdravotnickém zařízení, kdy je nepochybně pro uchazeče, tedy i žalobce, přednější zdraví a nikoli jen povinnosti vůči úřadu práce. Při využití argumentu ad absurdum, pokud bude člověk hospitalizován v nemocničním zařízení s polámanými končetinami a nedoloží úřadu práce „omluvenku“ do 8 dnů ode dne promeškání schůzky, bude vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání a bude mu v důsledku toho vznikat dluh na zdravotním pojištění. Toto podle žalobce zcela jistě nebylo a nemělo být smyslem a účelem příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti.
12. Jelikož žalobce prokázal vážný důvod pro nesplnění notifikační povinnosti, tj. zdravotní důvody, přičemž dokumentace dokládající úraz a ošetření žalobce je součástí spisové dokumentace žalovaného, nemohl naplnit podmínku pro užití § 30 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o zaměstnanosti, v důsledku čehož byl neoprávněně vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Doklad, který žalobce doložil dne 15. 5. 2018, nemohl získat dříve, jelikož subjekt, u kterého podstupoval ošetření od 1. 2. 2018 do 9. 5. 2018, je příspěvkovou organizací a potvrzení o ošetření na rehabilitační ambulanci obdržel až 14. 5. 2018. Žalobce je toho názoru, že svou povinnost splnil, a to bezodkladně poté, co příslušné doklady obdržel, a proto 8 denní lhůta zůstala zachována, a žalobce tedy nemohl naplnit definici ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o zaměstnanosti.
13. Nadto v rámci „přípravy na zaměstnání“ neviděl žalobce důvod, proč by samotný uchazeč měl mít přísnější režim než zaměstnanec v pracovním poměru, kdy ošetření u poskytovatele zdravotních služeb je pokládáno jako důležitá osobní překážka ve smyslu § 191 zákona č. 262/2000 Sb., zákoník práce, a tedy zaměstnavatel má povinnost fakticky omluvit nepřítomnost zaměstnance.
14. Nakonec žalobce uvedl, že jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro něj znamená drakonický trest v podobě finančních následků spojených se zpětným doplacením zdravotního pojištění. Žalobce si není vědom, že by jakkoliv pochybil, všechny úkony požadované zákonem o zaměstnanosti činil bezodkladně a v souladu s tímto předpisem, docházku na úřad práce vždy řádně a bezproblémově dodržoval, a to až do doby, kdy byl nucen podrobit se lékařské péči v souvislosti s úrazem, který utrpěl. Žalobce je toho názoru, že pro tyto případy slouží ustanovení § 27 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti, které by jej v těchto nepříznivých životních situacích měly chránit.

15. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl k jednotlivým žalobním námitkám následující.
17. K námitce chybné aplikace ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti v případě žalobce žalovaný uvádí, že bylo prokázáno, že žalobce měl vážný důvod, pro který se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu 8. 3. 2018 v 8:50 hodin, avšak tento vážný důvod oznámil úřadu práce až dne 26. 4. 2018, tedy po cca měsíci a půl, co úřad práce žádným způsobem nekontaktoval, kdy v reakci na zahájení správního řízení uvedl, že v dostavení se na úřad práce mu zabránily zdravotní důvody. Zákon o zaměstnanosti přitom v § 27 odst. 2 stanoví povinnost oznámit úřadu práce vážné důvody, pro které se uchazeč nedostavil, do 8 kalendářních dnů, v případě žalobce tedy nejpozději dne 16. 3. 2018. Tato povinnost není vázána na datum vydání potvrzení o vážných důvodech, nýbrž na samotnou existenci vážného důvodu. Žalobce tuto povinnost nesplnil, přičemž nebyl prokázán žádný vážný důvod, který by mu v tom zabránil. Naopak žalobce uvedl, že si oznamovací povinnost neuvědomil, což vážný důvod podle zákona o zaměstnanosti není, případně, že o ní nebyl poučen, což však vyvrací přiložená spisová dokumentace obsahující podklady o řádném poučení žalobce o povinnostech uchazeče o zaměstnání.
18. K této námitce dále žalovaný sdělil, že na jednání žalobce by mohlo dopadat i ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, které pojednává o situaci, kdy uchazeči o zaměstnání ve splnění jeho povinnosti vůči úřadu práce zabrání zdravotní důvody, avšak ani v případě aplikace tohoto ustanovení by nemohl být učiněn závěr, že žalobce splnil oznamovací povinnost. Naopak by podle žalovaného aplikací ustanovení § 27 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 30 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o zaměstnanosti došlo ještě k přísnějšímu postihu žalobce, když toto ustanovení stanoví, že pokud uchazeč o zaměstnání nemůže plnit své povinnosti z důvodu ošetření ve zdravotnickém zařízení, je povinen toto oznámit úřadu práce ihned v den ošetření, a to bez ohledu na datum vydání potvrzení o ošetření. Na toto je pak vázána další povinnost, a to do 8 kalendářních dnů ode dne vydání tohoto potvrzení jej úřadu práce doložit. Tím však nemůže být zhojeno nesplnění oznamovací povinnosti o ošetření ve zdravotnickém zařízení právě v den takového ošetření. I v případě aplikace ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti by tak byl dán důvod pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, a to již ode dne 8. 3. 2018, tedy ode dne ošetření ve zdravotnickém zařízení, které žalobci bránilo ve splnění povinnosti uchazeče o zaměstnání a které žalobce v tento den úřadu práce bez vážného důvodu neoznámil.
19. Za daného skutkového stavu není relevantní námitka žalobce, že ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o zaměstnanosti počítá s vážnými důvody zohlednitelnými dle ustanovení § 5 písm. c) a že měl pro nesplnění oznamovací povinnosti zdravotní důvod ve smyslu bodu 6 tohoto ustanovení. Z času, kdy se dne 8. 3. 2018 žalobce podrobil rehabilitaci (8:00 až 9:00 hodin) a z povahy zdravotních důvodů, totiž rehabilitace po úrazu, ke kterému došlo dne 30. 1. 2018 a po kterém se hned dne 31. 1. 2018 žalobce dostavil na úřad práce, je nesporné, že měl po 8. 3. 2018 až do 16. 3. 2018 dostatečný časový prostor pro splnění oznamovací povinnosti. Sama rehabilitace pak nebyla

důvodem, který by mu objektivně zcela zabránil oznamovací povinnost, která mohla být vykonána jakýmkoliv prokazatelným způsobem.

20. Dle žalovaného neobstojí ani námitka, že by se teleologickým výkladem ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti mělo dojít k závěru, že žalobce měl pro nesplnění oznamovací povinnosti vážný důvod ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bodu 6, a nemohla tak být naplněna podmínka použití ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o zaměstnanosti. K této námitce žalovaný uvádí, že žalobce nebyl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání pro nesplnění oznamovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, nýbrž pro nesplnění oznamovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a tedy na základě ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobce neprokázal, že by zcela nebyl schopen ze zdravotních důvodů splnit svoji oznamovací povinnost, když se pouze dne 8. 3. 2018 v době od 8:00 do 9:00 hodin podrobil rehabilitaci po úrazu, ke kterému došlo dne 30. 1. 2018 a po kterém byl schopen se hned dne 31. 1. 2018 dostavit na úřad práce.
21. K námitce žalobce, že nemohl doložit dříve potvrzení o rehabilitacích, neboť toto bylo vystaveno až dne 14. 5. 2018, odkázal žalovaný na své rozhodnutí ze dne 30. 7. 2019, kde vysvětlil, že ke splnění oznamovací povinnosti není třeba doložení písemného potvrzení o vážném důvodu, nýbrž prosté oznámení vážného důvodu v zákonné lhůtě.
22. Ohledně námitky drakonického trestu v podobě finančních následků spojených s povinností doplacení zdravotního pojištění uvedl žalovaný, že nemůže být žalobci žádným způsobem prominuto nesplnění oznamovací povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti bez vážných důvodů, a to ani s ohledem na finanční dopady vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.
23. Nakonec k námitce žalobce, že si není vědom, že by jakkoliv pochybil, všechny úkony požadované úřadem práce činil bezodkladně a docházku na úřad práce vždy dodržoval až do doby, kdy byl nucen podrobit se lékařské péči v souvislosti s úrazem, a pro tyto případy nepříznivých životních situací by ho měla ustanovení zákona o zaměstnanosti chránit, zopakoval žalovaný, že nebylo prokázáno, že by žalobci v oznamovací povinnosti bránily vážné zdravotní důvody. Nesplnění oznamovací povinnosti pak nemůže být zohledněno, neboť by muselo být doloženo lékařským posudkem, ze kterého by vyplývalo, že žalobce dne 16. 3. 2018 vůbec nebyl schopen splnit svou oznamovací povinnost ze zdravotních důvodů.
24. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobce a jeho další vyjádření

25. Žalobce v replice ze dne 6. 1. 2020 především poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017 – 28, kterým bylo vyhověno kasační stížnosti osoby, která byla vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce, jelikož si pomýlila termín dostavení se. Analogicky lze dle žalobce vztáhnout toto rozhodnutí také na projednávanou věc, byť důvod pro vyřazení uchazeče byl jiný. V případě připuštění argumentace žalovaného, že žalobce se za nedostavení se na úřad práce telefonicky neomluvil, jelikož nevěděl, že má povinnost se omluvit a domníval se, že bude vyzván k dostavení se v náhradním termínu, uvádí

žalobce, že jestliže Nejvyšší správní soud považuje omyl spočívající v datu dostavení se na pobočku úřadu práce jako důvod hodný zvláštního zřetele, analogicky opomenutí žalobce by taktéž nemělo dosahovat takové intenzity, aby bylo možno uvažovat o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Správní orgán by měl hodnotit důvod porušení každého uchazeče zvlášť a přitom dbát, aby byla při posuzování věci zachována proporcionalita mezi mírou porušení a tvrdostí sankce. Navíc by měli být uchazeči dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 Ads 109/2013 – 28 vyřazováni z evidence v důsledku jejich nekorektního, liknavého či nedisciplinovaného přístupu, čehož se žalobce svým jednáním nedopustil. Jednáním žalovaného došlo k zásahu do práv garantovaných Listinou, konkrétně čl. 26 odst. 3, jelikož správní orgán rozhodující o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání nesledoval při výkladu příslušných ustanovení zákona smysl a účel uvedeného článku Listiny a čl. 4 odst. 4 Listiny.

26. Ve vyjádření ze dne 17. 5. 2021 pak žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021 – 31, kterým vyhověl kasační stížnosti osoby, která byla vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce, jelikož si pomýlila termín dostavení se. Žalobce má za to, že taktéž v jeho věci došlo k uplatnění přepjatého formalismu ze strany žalovaného, jelikož byl žalobce vyřazen z důvodu nevhodné omluvy (nedodržení lhůty 8 dnů).

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
28. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
29. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
30. Po řádném posouzení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně a žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti.
32. Žalobce byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání na základě žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 5. 4. 2017, zároveň převzal základní poučení uchazečů o zaměstnání. Dne 31. 1. 2018 byl žalobci stanoven termín dostavení se na úřad práce na den 8. 3. 2018 v 8:50 hodin. Ve stanoveném termínu se žalobce na úřad práce nedostavil. Dne 20. 4. 2018 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce, kterého se dopustil tím, že se ve stanoveném termínu nedostavil na úřad práce a svoji

účast neomluvil nejpozději do 8 kalendářních dnů. Žalobce se dne 26. 4. 2018 dostavil na úřad práce a uvedl, že se ze zdravotních důvodů nemohl dostavit ve stanoveném termínu a nevěděl, že má povinnost omluvit se, neboť se domníval, že bude vyzván k dostavení se v náhradním termínu. Žalobce přislíbil doložit lékařskou zprávu do 10. 5. 2018, dne 15. 5. 2018 potom doložil lékařskou zprávu o ambulantním vyšetření ze dne 30. 1. 2018 a dále doložil potvrzení Nemocnice Třebíč ze dne 14. 5. 2018, že byl celkem 8 x ošetřen na rehabilitační ambulanci v době od 1. 2. 2018 do 9. 5. 2018, přičemž ošetřen byl i dne 8. 3. 2018, a to v čase 8:00 až 9:00 hodin.

33. Podle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti *skutečnosti rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání krajské pobočce Úřadu práce; změny těchto skutečností je uchazeč o zaměstnání povinen osobně nebo písemně oznámit nejpozději do 8 kalendářních dnů. Ve stejné lhůtě je povinen osobně nebo písemně oznámit důvody, pro které se ve stanoveném termínu nedostavil na krajskou pobočku Úřadu práce nebo na kontaktní místo veřejné správy stanovené krajskou pobočkou Úřadu práce.*
34. Podle ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti *uchazeč o zaměstnání, který dočasně není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu anebo není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu vyšetření nebo ošetření ve zdravotnickém zařízení, je povinen tyto důvody oznámit krajské pobočce Úřadu práce nejpozději v den, kdy mu bylo vydáno potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu nebo v den uskutečnění vyšetření nebo ošetření a nejpozději do 8 kalendářních dnů ode dne vydání potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu nebo potvrzení o ošetření nebo vyšetření uchazeče o zaměstnání ve zdravotnickém zařízení doložit tyto důvody příslušným potvrzením krajské pobočce Úřadu práce.*
35. Podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o zaměstnanosti *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže uchazeč o zaměstnání bez vážných důvodů ve lhůtě stanovené v § 27 odst. 2 neoznámí krajské pobočce Úřadu práce osobně nebo písemně další skutečnosti, které mají vliv na zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, nebo důvody, pro které se nedostavil na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu.*
36. Podle ustanovení § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti *se pro účely tohoto zákona rozumí vážnými důvody důvody spočívající v zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce – krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) při zprostředkování zaměstnání.*
37. Co se týče žalobní námitky ohledně nesprávné aplikace ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti správním orgánem I. stupně a žalovaným, když dle žalobce mělo být správně aplikováno ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, uvádí soud následující. Ustanovení § 27 odst. 3 se podle názoru soudu vztahuje spíše k nečekaným a akutním stavům nemoci nebo úrazu a ošetření ve zdravotnickém zařízení. V posuzovaném případě však zřejmě o takový akutní stav nešlo, naopak má soud za to, že ošetření na rehabilitační ambulanci není ničím akutním nebo nečekaným, naopak jde obvykle o předem naplánovaná ošetření (byť samozřejmě může dojít ke změnám

termínů v průběhu rehabilitace) a žalobce pravděpodobně již po zahájení rehabilitací od 1. 2. 2018 věděl plán jednotlivých termínů rehabilitačních ošetření. Zároveň žalobce byl schopen se již den po úrazu, který se mu stal dne 30. 1. 2018, dostavit na úřad práce na sjednanou schůzku hned následující den 31. 1. 2018, z čehož lze odvodit míru vážnosti úrazu žalobce a její vliv na možnost plnění povinností uchazeče o zaměstnání – tedy pokud žalobce byl schopen dostavit se na schůzku na úřad práce hned den po úrazu, pravděpodobně byl schopen do 8 kalendářních dnů po rehabilitačním ošetření splnit oznamovací povinnost.

38. Soud tedy uzavírá, že ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti bylo aplikováno správně, když se žalobce dne 8. 3. 2018 nedostavil na sjednanou schůzku na úřad práce, vážný důvod nedostavení se – ošetření na rehabilitační ambulanci – neoznámil do 8 kalendářních dnů úřadu práce, a zároveň ošetření na rehabilitační ambulanci nelze podřadit pod vyšetření nebo ošetření ve zdravotnickém zařízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti.
39. Argumentace žalobce, že nebylo smyslem a účelem příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti, aby uchazeč hospitalizovaný v nemocničním zařízení s polámanými končetinami promeškal termín schůzky kvůli tomu, že nedoloží omluvenku úřadu práce do 8 dní, v důsledku toho byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání a následně mu kvůli tomu vznikala dluh na zdravotním pojištění, není namístě, neboť taková situace vůbec nekoresponduje se situací žalobce, který pouze podstoupil jednotlivé ošetření v rámci rehabilitací, nebyl v danou dobu hospitalizován, a tedy byl schopen alespoň splnit oznamovací povinnost vůči úřadu práce.
40. Nelze dále souhlasit ani s úvahou žalobce ohledně toho, že žalobci v případě aplikace ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti zabránily vážné zdravotní důvody dle ustanovení § 5 písm. c) bodu 6 zákona o zaměstnanosti ve splnění notifikační povinnosti. Úraz se žalobci stal již 30. 1. 2018, rehabilitace proběhly od 1. 2. 2018 do 9. 5. 2018, nicméně charakter rehabilitačních ošetření jistě žalobci nemohl zabránit ve splnění oznamovací povinnosti vůči úřadu práce. Rehabilitační ošetření dne 8. 3. 2018 v čase od 8:00 do 9:00 hodin lze považovat pouze za vážný důvod, pro který se žalobce nedostavil dne 8. 3. 2018 v 8:50 hodin na úřad práce na sjednanou schůzku, nikoliv však za vážný důvod, pro který žalobce nemohl splnit svou oznamovací povinnost plynoucí z ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Doklad o prodělaných rehabilitačních ošetřeních možná žalobce nemohl získat dříve než 14. 5. 2018, avšak to nic nemění na tom, že žalobce nesplnil oznamovací povinnost dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Nadto, jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, v případě aplikace ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, by žalobce nesplnil ani požadavky tohoto ustanovení, neboť zde zakotvenou oznamovací povinnost bylo nutno splnit hned v den ošetření, tj. 8. 3. 2018, další lhůta 8 kalendářních dnů se potom počítá ode dne vydání potvrzení o takovém ošetření a slouží k doložení tohoto potvrzení úřadu práce.
41. Krajský soud dále vzal v potaz judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že k vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by mělo docházet pouze zřídka a jde o krajní opatření, nikoliv běžný nástroj řešení agendy úřadu práce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021 – 31, na který poukazyval žalobce). Soud má však za to, že v nyní posuzovaném případě nešlo o omyl obdobný omylu v označeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde došlo

k chybnému označení termínu dostavení se na úřad práce ze strany uchazečky o zaměstnání, kdy se navíc tato uchazečka na úřad práce v termínu, byť chybném, dostavila, a šlo o omyl v řádu několika dní. Omyl žalobce v nyní posuzovaném případě měl spočívat v tom, že se žalobce domníval, že bude úřadem práce vyzván k dostavení se v novém termínu, ač byl řádně poučen o povinnosti oznámit dodatečně důvod nedostavení se na úřad práce. Žalobce však reagoval dne 26. 4. 2018, tedy až poté, co správní orgán I. stupně dne 20. 4. 2018 zahájil správní řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Soud má tedy za to, že žalobce měl dostatečný prostor ke splnění oznamovací povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

42. Analogii s případem řešeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017 – 28 krajský soud rovněž nevidí, neboť v daném případě šlo o omyl, který uchazeč o zaměstnání sám napravil hned druhý den po zameškání sjednaného termínu dostavení se na úřad práce. V nyní posuzovaném případě však nejde o omyl v termínu dostavení se na úřad práce, ale o zanedbání povinností uchazeče o zaměstnání, o kterých byl žalobce řádně poučen.
43. Nelze ani přisvědčit žalobci, že by nebyla zachována proporcionalita mezi mírou porušení povinnosti žalobce jako uchazeče o zaměstnání a tvrdostí sankce. V rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 Ads 109/2013 – 28 sice Nejvyšší správní soud konstatoval, že by měli být uchazeči o zaměstnání vyřazováni z evidence v důsledku jejich nekorektního, liknavého či nedisciplinovaného přístupu, jak uvedl žalobce, nicméně šlo o případ, kdy se uchazečka o zaměstnání nedostavila na úřad práce kvůli okolnostem relativně nepředvídatelným a zároveň se snažila vzniklou situaci ihned aktivně řešit, byť ne třeba optimálně. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku dále uvedl, že *„nelze přitom v rámci jednoho rozsudku stanovit jasný a jednoznačný návod, jak mají být správními orgány všechny případy posouzeny, Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že správní orgány by měly vždy citlivě posoudit situace, ke kterým v lidském životě běžně dochází a které znemožňují uchazečům o zaměstnání dostavit se včas na jednání k úřadu práce, přičemž mají zohlednit to, jestli se nejedná o účelové a úmyslné vyhýbání se povinností uchazeče o zaměstnání a zda se uchazeč aktivně snaží vzniklou situaci adekvátními prostředky řešit. Absolutní trvání správních orgánů na tom, že uchazeči musí být přítomni v daném termínu na úřadu práce, bez ohledu na okolnosti daného případu s argumentem, že řada věcí je „rozumně předvídatelná“, je zjevně přehnané a neadekvátní. Tím, že správní orgány přehlédnou k okolnostem a způsobu jednání uchazeče o zaměstnání, nezmírní dopady zákona o zaměstnanosti, jak nesprávně stěžovatel dovozuje, ale citlivě napomůže posoudit případ ve všech jeho souvislostech a rozhodnout spravedlivě tak, že vyřadí z evidence uchazečů o zaměstnání pouze ty, kteří maří součinnost s úřadem práce bez vážných důvodů a kteří tak neplní své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti.“*
44. U žalobce však taková snaha nebyla vyvinuta a reagoval až ve chvíli, kdy úřad práce zahájil správní řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, což bylo už více než měsíc po promeškaném termínu, kdy se měl žalobce dostavit na úřad práce. Na straně žalobce nebyl dán žádný vážný důvod pro nesplnění oznamovací povinnosti, jak již bylo uvedeno výše. Naopak žalobce termín rehabilitace s největší pravděpodobností musel vědět předem a nejednalo se o nic nečekaného či nepředvídatelného. Nadto nejde o omyl žalobce v řádu dnů, jako tomu bylo ve výše uvedených případech posuzovaných Nejvyšším správním soudem, ale v řádu týdnů,

kdy žalobce úřad práce žádným způsobem sám nekontaktoval. Rozhodnutí žalovaného tedy nelze považovat za přepjatě formalistické, žalovaný posoudil případ žalobce individuálně a přihlédl ke všem okolnostem případu.

45. Tvrzení žalobce ohledně toho, že telefonicky zaměstnankyni úřadu práce oznámil, z jakého důvodu se dne 8. 3. 2018 nedostavil a omluvil se, a zaměstnankyně úřadu práce sdělení žalobce nepochopila, se soudu jeví jako účelové, obzvláště proto, že jej žalobce uplatnil až v rámci nového projednání u správního orgánu I. stupně dne 16. 11. 2018. Tvrzený telefonický kontakt žalobce s úřadem práce navíc nevyplývá z žádného ze záznamů ve správním spise, žalobce jej ani nikterak nedoložil.
46. Na závěr soud na základě výše uvedeného připouští, že žalobce neporušil své povinnosti v takové intenzitě, že by se zcela úmyslně vyhýbal svým povinnostem. Soud má však za to, že v případě žalobce jde o nezodpovědný přístup k plnění povinností uchazeče o zaměstnání, který byl zcela správně a v souladu se zákonem sankcionován úřadem práce vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání, aniž by se žalovaný dopustil formalistického rozhodování.

VII. Závěr a náklady řízení

47. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
48. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
49. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
50. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce